

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-233-02

Druk nr 1118
Warszawa, 14 listopada 2002 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o zawodzie felczera** wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Zdrowia.

Z wyrazami szacunku
(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia..... 2002 r.

o zmianie ustawy o zawodzie felczera.

Art. 1. W ustawie z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz.U. Nr 36, poz. 336, z 1954 r. Nr 57, poz. 284, z 1998 r. Nr 143, poz. 916, z 1999 r. Nr 60, poz. 636, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1.1. Prawo wykonywania zawodu i używania tytułu

felczera posiadają osoby, które:

- 1) ukończyły liceum felczerskie lub szkołę felczerską w Polsce,
- 2) posiadają pełną zdolność do czynności prawnych,
- 3) posiadają stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu felczera.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia stwierdza, w drodze decyzji, prawo wykonywania zawodu i używania tytułu zawodowego felczera osobom, które:

- 1) posiadają dyplom wydany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny, zgodnie z odrębnymi przepisami, lub
- 2) posiadają kwalifikacje do wykonywania zawodu felczera nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, uznane na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz.U. Nr 87, poz. 954 oraz z 2002 r. Nr 71, poz. 655),
- 3) posiadają pełną zdolność do czynności prawnych,
- 4) posiadają stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu felczera,

- 5) władają językiem polskim w mowie i w piśmie, w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu felczera,
 - 6) przedstawiają zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa, w którym został wydany dyplom, że posiadają na terenie tego państwa prawo do wykonywania zawodu felczera, które nie zostało zawieszane ani którego nie zostali pozbawieni, oraz że nie toczy się przeciwko nim postępowanie w sprawach pozbawienia albo zawieszenia prawa wykonywania zawodu,
 - 7) przedstawiają pisemne oświadczenie przyszłego pracodawcy o zamiarze zatrudnienia w zawodzie felczera lub zawarcia umowy cywilnoprawnej na udzielanie świadczeń zdrowotnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Wymóg, o którym mowa w ust. 2 pkt 7, nie dotyczy obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.
 4. W odniesieniu do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej wystarczającym dokumentem, potwierdzającym znajomość języka polskiego, jest oświadczenie o znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu felczera.
 5. W odniesieniu do obywateli innych państw niż państwa członkowskie Unii Europejskiej, dokumentem potwierdzającym znajomość języka polskiego jest zaświadczenie o złożeniu egzaminu z języka polskiego.
 6. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez Naczelną Radę Lekarską. Egzamin przeprowadza się na wniosek cudzoziemca, po uiszczeniu opłaty za egzamin.
 7. Opłatę za egzamin, o której mowa w ust. 6, ponosi felczer, a wpływy z tego tytułu stanowią przychód Naczelnej Rady Lekarskiej.
 8. Wysokość opłaty nie może przewyższać planowanych kosztów przeprowadzenia egzaminu.
 9. Podstawą zaliczenia egzaminu jest suma punktów uzyskana z egzaminu, która musi przekroczyć 50% ogólnej sumy punktów przewidzianej dla całości egzaminu.
 10. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie konieczny do wykonywania zawodu felczera, uwzględniając w szczególności zakres uprawnień zawodowych felczera,
- 2) skład komisji egzaminacyjnej oraz sposób i tryb przeprowadzania i składania egzaminu, mając na uwadze zapewnienie sprawdzenia umiejętności, o których mowa w ust. 2 pkt 7,
- 3) wysokość opłaty za egzamin, mając na względzie przepis ust. 8.”;

2) w art. 2:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonywanie zawodu felczera polega na udzielaniu, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 2, świadczeń zdrowotnych, w szczególności: badaniu stanu zdrowia, rozpoznaniu chorób i zapobieganiu im, leczeniu, wydawaniu orzeczeń o stanie zdrowia, a także stwierdzaniu zgonów.”,

b) w ust. 2 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Czynności określone w ust. 1 felczer wykonuje.”;

3) po art. 2 dodaje się art. 2a – 2d w brzmieniu:

„Art. 2a. Felczer traci prawo wykonywania zawodu z mocy prawa w przypadku ubezwłasnowolnienia.

Art. 2b. 1. Jeżeli zaistnieją przesłanki uzasadniające podejrzenie niedostatecznego przygotowania zawodowego felczera, minister właściwy do spraw zdrowia powołuje komisję złożoną z lekarzy o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych, która wydaje opinię o przygotowaniu zawodowym felczera. Felczer ma obowiązek stawienia się przed komisją.

2. O powołaniu komisji minister właściwy do spraw zdrowia powiadamia niezwłocznie felczera, którego postępowanie dotyczy. Termin stawienia się felczera przed komisją powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem felczerowi zawiadomienia a dniem stawienia się przed komisją upłynęło co najmniej 14 dni.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia, na podstawie opinii komisji, o której mowa w ust.1, może, w drodze decyzji, zobowiązać felczera do odbycia przeszkolenia uzupełniającego organizowanego i

przeprowadzanego przez okręgową radę lekarską właściwą dla miejsca zamieszkania felczera oraz zawiesić prawo wykonywania zawodu do czasu ukończenia przeszkolenia uzupełniającego, zwanego dalej „przeszkoleniem”.

4. Okręgowa rada lekarska ustala program, miejsce, oraz sposób przeszkolenia.
5. Przeszkolenie trwa nie dłużej niż trzy miesiące i obejmuje zajęcia teoretyczne i praktyczne. Koszt przeszkolenia teoretycznego ponosi felczer, a wpływy z tego tytułu stanowią dochód okręgowej rady lekarskiej. Wysokość opłaty za przeszkolenie teoretyczne nie może przewyższać planowanych kosztów związanych z jego przeprowadzeniem.
6. Warunki odbywania przeszkolenia praktycznego, w tym sposób jego finansowania, określa umowa o prowadzenie przeszkolenia praktycznego, zawarta między felczerem a podmiotem realizującym to przeszkolenie.
7. W razie nieusprawiedliwionego niestawienia się felczera przed komisją, o której mowa w ust. 1, lub uchylania się od uczestnictwa w przeszkoleniu, minister właściwy do spraw zdrowia wydaje decyzję o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu do czasu ukończenia przeszkolenia.

Art. 2c. 1. Jeżeli zaistnieją przesłanki uzasadniające podejrzenie niezdolności felczera do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia, minister właściwy do spraw zdrowia powołuje komisję złożoną z lekarzy specjalistów z odpowiednich dziedzin medycyny. Komisja ta wydaje orzeczenie w przedmiocie niezdolności felczera do wykonywania zawodu felczera.

2. O powołaniu komisji minister właściwy do spraw zdrowia powiadamia niezwłocznie felczera, którego postępowanie dotyczy. Termin stawienia się felczera przed komisją powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem felczerowi zawiadomienia a dniem stawienia się przed komisją upłynęło co najmniej 14 dni.
3. Felczer ma obowiązek stawienia się przed komisją, o której mowa w ust. 1, i poddania się niezbędnym badaniom.

4. Felczer, którego dotyczy postępowanie, o którym mowa w ust. 1, jest uprawniony do uczestnictwa w posiedzeniu komisji w czasie rozpatrywania sprawy.
5. Komisja powinna wydać orzeczenie nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia powołania.
6. W razie nieusprawiedliwionego niestawienia się felczera przed komisją, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia wydaje decyzję o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu do czasu zakończenia postępowania przed komisją.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia, na podstawie orzeczenia komisji o niezdolności felczera do wykonywania zawodu, zawiesza, w drodze decyzji, prawo wykonywania zawodu felczera na okres trwania niezdolności lub stwierdza o utracie prawa wykonywania zawodu.
8. Postępowanie, o którym mowa w ust. 1, jest poufne.

Art. 2d. Prace komisji, o których mowa w art. 2b i 2c, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia. Członkom komisji, przysługuje za każde posiedzenie komisji, wynagrodzenie w wysokości 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego, w drodze obwieszczenia, przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”;

4) w art. 3:

a) ust.2 otrzymuje brzmienie:

„2. Starszy felczer czynności określone w art.2 ust.1 wykonuje samodzielnie w zakładach opieki zdrowotnej.”,

b) uchyla się ust.3;

5) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art.4. 1. Felczer i starszy felczer ma prawo przepisywać na receptie produkty lecznicze i wyroby medyczne, które są dopuszczone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem leków bardzo silnie działających oraz niektórych środków odurzających i psychotropowych.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) szczegółowy zakres uprawnień zawodowych felczera, uwzględniając w szczególności czynności wykonywane samodzielnie i czynności wykonywane pod kierunkiem lekarza,
 - 2) wykaz leków spośród środków odurzających i psychotropowych, które mogą być przepisywane na receptę przez felczera, uwzględniając w szczególności wskazania terapeutyczne i bezpieczeństwo stosowania leków,
 - 3) sposób oznaczania recept wystawianych przez felczera, z uwzględnieniem danych dotyczących felczera.”;

6) uchyla się art. 5 i 10;

Art. 2. 1. Osoby, które nabyły prawo wykonywania zawodu i używania tytułu felczera i starszego felczera przed dniem wejścia w życie ustawy, zachowują je.

2. Starszy felczer, który przed dniem wejścia w życie ustawy ukończył kurs dokształcający, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy, i zatrudniony jest na stanowisku, do zajmowania którego wymagane było ukończenie kursu, pozostaje na tym stanowisku.

3. Sprawy dotyczące przyznania prawa wykonywania zawodu felczera, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, prowadzi się nadal na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy, zachowują moc dotychczasowe przepisy, o ile nie są sprzeczne z ustawą.

Art. 4. Przepisy art. 1 ust.2 pkt 2, ust.3 i 4, ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera, prawo wykonywania zawodu felczera przysługuje obywatelom polskim, którzy ukończyli w Polsce liceum

felcherskie, szkołę felcherską lub Oficerską Szkołę Instruktorów Sanitarnych, albo którzy za granicą, w myśl obowiązujących tam przepisów, nabyli równorzędne uprawnienia. Ustawa nie precyzuje innych kryteriów przyznawania prawa wykonywania zawodu ani przesłanek utraty prawa wykonywania zawodu. Jedyną przesłanką przyznania lub nieprzyznania prawa wykonywania zawodu obywatelom polskim, którzy za granicą nabyli równorzędne uprawnienia jest złożenie przez kandydata egzaminu w liceum felcherskim. Ponadto, ustawa w art. 10 stanowi, że przepisy ustawy stosuje się do obywateli państw obcych na zasadach wzajemności.

Proponowana nowelizacja ustawy o zawodzie felczera ma na celu wprowadzenie spójnych z obowiązującym ustawodawstwem polskim oraz prawem wspólnotowym przepisów dotyczących dostępu do wykonywania odpowiedzialnego zawodu medycznego. Projekt ustawy określa w art. 1 szczegółowe wymagania uprawniające do podejmowania i wykonywania zawodu felczera, a także w art. 2a-2d przesłanki utraty tych uprawnień.

Z uwagi na to, że historycznie zakres praktyki zawodowej felczerów jest bardzo zbliżony do zakresu praktyki zawodowej lekarzy, projekt ustawy zmierza ku zapewnieniu bezpieczeństwa pacjentom, przez wprowadzenie istotnych przesłanek podejmowania i wykonywania zawodu felczera w odniesieniu do obywateli, którzy zamierzają wykonywać ten zawód w Polsce, a nabyli kwalifikacje do wykonywania tego zawodu poza Rzeczpospolitą Polską. Przesłankami tymi są, zgodnie z art. 1 ust 2: znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu felczera, w mowie i w piśmie, oraz zaświadczenia potwierdzające prawo wykonywania tego zawodu w państwie pochodzenia, w którym nabyto kwalifikacje do wykonywania tego zawodu. Z uwagi na to, że osoby, które uzyskały kwalifikacje do wykonywania zawodu felczera poza Rzeczpospolitą Polską, często starają się o uzyskanie obywatelstwa polskiego, w projektowanych przepisach nie wprowadzono rozróżnienia tych przesłanek z uwagi na obywatelstwo osoby ubiegającej się o uzyskanie prawa wykonywania zawodu felczera. Kolejną, istotną przesłanką uzyskania prawa wykonywania zawodu, wynikającą z braku w Polsce miejsc pracy dla felczerów, jest przedstawienie promesy przyszłego zatrudnienia na stanowisku felczera.

Zastosowanie tego rozwiązania w stosunku do wszystkich cudzoziemców, a więc i obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej byłoby sprzeczne z prawem

wspólnotowym. Prawo wspólnotowe (art. 4 ust. 3 lit.b Dyrektywy Rady 68/360/EWG z 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w poruszaniu się i osiedlaniu w granicach Wspólnoty wobec pracowników z państw członkowskich i ich rodzin) dopuszcza tego rodzaju praktykę tylko w kontekście prawa do uzyskania zamieszkania.

W związku z powyższym w art.1 ust.2 pkt 7 dokonano wyłączenia dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW WPROWADZENIA USTAWY

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny.

Z uwagi na to, że w Polsce od dawna nie istnieją już licea felczerskie ani szkoły felczerskie, proponowane zmiany dotyczą głównie obywateli, którzy ukończyli szkoły w państwach, które podpisały Konwencję o wzajemnym uznawaniu równoważności dokumentów ukończenia szkół średnich, szkół średnich zawodowych i szkół wyższych, a także dokumentów o nadawaniu stopni i tytułów naukowych, sporządzoną w Pradze w dniu 7 czerwca 1972 r.

Ponieważ część z tych państw, podobnie jak Polska, uczestniczy w procesie przygotowań do członkostwa w Unii Europejskiej, w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera zrezygnowano w art. 1 z obowiązku posiadania obywatelstwa polskiego oraz, w korelacji z uchYLENIEM art. 10, stworzono możliwość stosowania zasad ogólnego systemu uznawania dyplomów zawartych w prawie wspólnotowym (art. 1 ust. 2 pkt 2).

Aktualnie w Polsce zgodnie z danym GUS (Mały Rocznik Statystyczny Polski 2002) jest zatrudnionych 374 felczerów. Jest to grupa zawodowa w znacznie zaawansowanym wieku, której szczególnie trudno jest zmienić miejsce pracy i równie trudno je uzyskać. Osoby te rzetelnie wykonują swoją pracę w dotychczasowych miejscach pracy, w związku z powyższym uznano za zasadne uchylene art. 3 ust. 3 zawężającego możliwość wykonywania zawodu do wybranych zakładów opieki zdrowotnej.

2. Wpływ przedmiotowej regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego.

Z uwagi na coraz liczniejsze wnioski cudzoziemców o przyznanie prawa wykonywania zawodu felczera w Polsce, a zarazem brak szkół felczerskich, w których mogłyby być przeprowadzane postępowania mające na celu ocenę przygotowania felczerów do wykonywania zawodu, uznano za

zasadne wprowadzenie rozwiązań spójnych z rozwiązaniami zawartymi w ustawie o zawodzie lekarza. Skutki finansowe wejścia w życie przedmiotowego projektu ustawy, są trudne do oszacowania, z uwagi na niemożność przewidzenia liczby przypadków, w których konieczne będzie powołanie komisji, których zadaniem będzie wydawanie opinii o przygotowaniu zawodowym felczera i opinii w przedmiocie niezdolności felczera do wykonywania zawodu. Przyjmując, że w każdej komisji będzie uczestniczyć 3 ekspertów oraz zakładając liczbę posiedzeń 1 raz w miesiącu dla każdej komisji, szacuje się skutek finansowy tej ustawy w wysokości 15 840 zł w roku 2003 ($220 \text{ zł} \times 6 \times 12 = 15\,840 \text{ zł}$).

Środki te zostaną zapewnione w ramach środków zaplanowanych dla części 46 – Zdrowie.

3. Wpływ przedmiotowej regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie przedmiotowej regulacji prawnej porządkuje zasady dostępu do wykonywania zawodu felczera i tym samym reguluje rynek pracy w obszarze ochrony zdrowia.

Zawarte w projekcie ustawy rozwiązania organizacyjno – prawne ograniczają dostęp do wykonywania zawodu felczera osobom bez wystarczających kwalifikacji i predyspozycji zawodowych.

Rozwiązania takie mają na celu zagwarantowanie wysokiej jakości świadczeń zdrowotnych i bezpieczeństwa pacjentów. Trudno oszacować zakres wpływu proponowanych rozwiązań na rynek pracy z uwagi na niemożność przewidzenia liczby chętnych felczerów – cudzoziemców do podjęcia pracy w Polsce.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Wejście w życie przedmiotowego projektu ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie przedmiotowego projektu ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionów.

6. Skutki prawne regulacji.

Wynikiem zmian wprowadzonych przez ustawę będzie dostosowanie obecnych przepisów ustawy o zawodzie felczera do prawa wspólnotowego, a także spójne z innymi ustawami zawodowymi uregulowanie zasad dostępu do wykonywania zawodu medycznego.

7. Konsultacje społeczne.

Projekt ustawy został wysłany do szerokich konsultacji społecznych między innymi do: Naczelnej Rady Lekarskiej, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, Komitetu Organizacyjnego I Krajowego Zjazdu Samorządu Diagnostów Laboratoryjnych, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Federacji Związku Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej, Sekretariatu Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”.

W świetle stanowiska Naczelnej Izby Lekarskiej projekt ustawy nie budzi zastrzeżeń. Istotną wątpliwością jest jednak „kolejne otwarcie polskiego rynku usług medycznych, tym razem dla felczerów, z innych krajów niż unijne”. Zgodnie z opinią Naczelnej Rady Lekarskiej należy w związku z powyższym przyspieszyć działania związane z wypowiedzeniem przez Polskę tzw. „Konwencji Praskiej”. Rada Krajowa Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia zaopiniowała pozytywnie przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera, uznając za spójny z przepisami zawartymi w innych ustawach dotyczących zawodów medycznych. Podkreślenia wymaga fakt, że w Radzie Krajowej FZZPOZ aktywnie działają przedstawiciele zawodu felczera.

Pozostałe organizacje społeczne do których został przesłany przedmiotowy projekt nie zgłosiły uwag.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sokr. Min. DH/ 3433/2002/DPE/dj

Warszawa, 7° października 2002 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

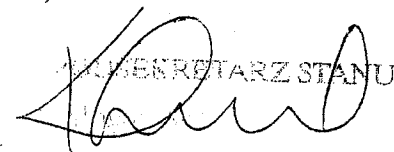
Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera (pismo nr RM-10-233-02), uprzejmie informuję, że opinia do projektu ustawy została wyrażona pismem z dnia 8 października 2002 r. (pismo nr Sekr.Min.DH/3180/2002/DPE-jg, w załączeniu).

Zmiany przedstawione w nowej wersji projektu nie wpływają na pozytywną konkluzję przedstawionej poprzednio opinii.

Z poważaniem,

4/2
SEKRETARZ STANU
Danuta Hübner

Do uprzejmej wiadomości:

Pani
Ewa Kralkowska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Zdrowia

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr. Min. DIF: *ABC/2002/DPIE/jg*

Warszawa, *3* października 2002 r.

Pan
Michał Kalinowski
Sekretarz Komitetu Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera (pismo nr KRM-10-165-02), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedstawiony do zaopiniowania projekt ustawy ma na celu wprowadzenie spójnych z obowiązującym ustawodawstwem polskim oraz prawem wspólnotowym przepisów dotyczących dostępu do wykonywania zawodu felczera. W szczególności projekt przedstawionej do zaopiniowania regulacji ustanawia przesłanki przyznania oraz utraty prawa wykonywania zawodu felczera w odniesieniu do osób, które nabyły kwalifikacje do wykonywania tego zawodu poza Rzeczpospolitą.
- II. Projektowana ustawa podlega ocenie zgodności z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności z regulacjami ustanawiającymi zakaz dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, dostęp do wykonywania zawodu oraz z ogólnym wspólnotowym systemem uznawania kwalifikacji zawodowych.
Należy podkreślić, iż do wyłącznej kompetencji państwa należy ustalenie w prawie wewnętrznym wymaganego poziomu kwalifikacji, jakie musi spełniać osoba pragnąca

wykonywać zawód felezera, by gwarantować jakość świadczonych na jego terytorium usług.

W sferze regulacji prawa Unii Europejskiej znajdują się kwestie związane z dostępem obywateli państw członkowskich do podjęcia lub wykonywania danego zawodu, w tym również felezera.

Zawód felezera, na gruncie projektowanej ustawy, należy zaliczyć do grupy zawodów regulowanych, to jest takich, do których dostęp jest ograniczony do grona osób, które spełniają warunki określone przepisami prawa.

III. Zgodnie z propozycją zawartą w art. 1 ust. 1 przedłożonego do zaopiniowania projektu ustawy, proponowane brzmienie art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy o zawodzie felezera stanowi, iż prawo wykonywania zawodu i używania tytułu felezera przysługuje osobom, które posiadają kwalifikacje do wykonywania zawodu felezera nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, zgodnie z ustawą z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954). Ustawa ta stanowi implementację do polskiego systemu prawa wspólnotowego *acquis communautaire* w obszarze tzw. ogólnego systemu uznawania dyplomów.

Projektowana ustawa stwarza w ten sposób możliwości dla stosowania w Polsce zasad ogólnego systemu uznawania dyplomów zawartych w Dyrektywie Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 roku w sprawie systemu uznawania dyplomów szkół wyższych, uzyskanych w wyniku ukończenia kształcenia zawodowego oraz kursów trwających przez okres co najmniej trzech lat (Dz. Urz. WL: nr L 19, 24.01.89) oraz Dyrektywie Rady 92/51/EWG z 18 czerwca 1992 roku w sprawie drugiego systemu uznawania kształcenia i doskonalenia zawodowego, uzupełniającej Dyrektywę Rady 89/48/EWG (Dz. Urz. WE nr L 209, 24.07.92).

System ten zakłada przyznawanie prawa podjęcia lub wykonywania danego zawodu obywatelom państw członkowskich, na tych samych zasadach co obywatelom państwa przyjmującego, pod warunkiem, że obywatel ten ma niezbędne kwalifikacje do wykonywania danego zawodu w innym państwie członkowskim. Od tej zasady są dwa wyjątki. Pierwszy dotyczy sytuacji, gdy okres szkolenia zawodowego dla zdobycia określonych kwalifikacji w kraju pochodzenia obywatela jest krótszy o co najmniej jeden rok od okresu szkolenia wymaganego dla uzyskania takich kwalifikacji w kraju

przyjmującym. Drugi wyjątek dotyczy sytuacji w której system kształcenia zawodowego w państwie pochodzenia zainteresowanej osoby różni się w sposób zasadniczy od systemu przyjętego w państwie przyjmującym lub gdy wykonywanie danego zawodu w państwie przyjmującym łączy się ze zdecydowanie szerszym zakresem obowiązków, niż jest to przyjęte w kraju jego pochodzenia. W obu tych wypadkach można żądać od zainteresowanego poddania się egzaminowi uzupełniającemu lub przejścia stażu adaptacyjnego. Wybór w tym względzie należy do osoby ubiegającej się o uznanie kwalifikacji.

IV. Pragnę zwrócić uwagę na przepisy, które budzą wątpliwości jeżeli chodzi o ich zgodność z prawem wspólnotowym. Biorąc pod uwagę brzmienie przepisu art. 1 ust. 4 ustawy o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych, który stanowi, iż ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych, nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, określonych w odrębnych przepisach, przepisy niniejszego projektu należy uznać jako *lex specialis* w stosunku do uchwalonej ustawy. Powyższe oznacza, iż warunki określone przepisami projektowanej ustawy – zgodnie z brzmieniem proponowanej zmiany w art. 1 ust. 5 – będą się również odnosiły w formie wymagań dodatkowych do tych określonych uchwaloną ustawą. W związku z powyższym należy przeanalizować dopuszczalność proponowanych rozwiązań.

V. Przepis art. 1 ust. 1 projektowanej ustawy, odnośnie nadania nowego brzmienia do art. 1 ust. 2 zmienianej ustawy zawiera następujące przesłanki uzyskania prawa wykonywania zawodu felczera:

- a) przepisy art. 1 ust. 2 pkt 3 oraz pkt 6 nowelizowanej ustawy w brzmieniu zaproponowanym w art. 1 ust. 1 projektu, wśród niezbędnych warunków wymieniają pełną zdolność do czynności prawnych oraz zaświadczenie o posiadaniu przez daną osobę prawa do wykonywania zawodu, które nie zostało zawieszane, którego nie zostali pozbawieni oraz poświadczające, że nie toczy się przeciwko nim postępowanie w sprawach o pozbawienie albo zawieszenie prawa do wykonywania zawodu.

Dyrektywa Rady 92/51/EWG w rozdziale VII wymienia dopuszczalne środki ułatwiające efektywną realizację prawa prowadzenia działalności gospodarczej, swobodnego świadczenia usług i swobodnego przepływu pracowników. Artykuł 10 ust. 1 stanowi, iż w przypadku, gdy właściwe władze przyjmującego państwa

członkowskiego uzależniają podjęcie zawodu regulowanego od przedłożenia dowodów na to, że wnioskodawcy mają dobrą reputację (...) lub nie zawieszono, bądź zakazano im wykonywania zawodu z powodu poważnego przewinienia zawodowego lub przestępstwa. państwo to przyjmuje jako wystarczający dowód w stosunku do obywateli państw członkowskich, którzy zamierzają wykonywać ten zawód na terytorium tego państwa członkowskiego, przedłożenie dokumentów wydanych przez właściwe władze w państwie członkowskim pochodzenia lub przybycia, z których wynika, że wszystkie te wymogi są spełnione.

Powyższy przepis wskazuje na dopuszczalność tego rodzaju wymogów. Jednocześnie jednak należy wskazać, iż drugi akapit ustępu 2 Dyrektywy 92/51/EWG daje możliwość zastąpienia zaświadczenia o którym mowa, oświadczeniem pod przysięgą w sytuacji, gdy właściwe władze państwa członkowskiego pochodzenia lub przybycia obywatela nie wydają takich zaświadczeń.

- b) W odniesieniu do wymogu dotyczącego odpowiedniego stanu zdrowia zawartego w zaproponowanym brzmieniu przepisu art. 1 ust. 1 opiniowanego projektu (propozycja nowego brzmienia punkt 4 w art. 1 ust. 2 nowelizowanej ustawy), to należy wskazać na dopuszczający ten wymóg przepis Dyrektywy Rady 92/51/EWG. Przepis art. 10 ust. 2 stwierdza, że jeżeli właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego wymagają od obywateli tego państwa członkowskiego, pragnących podjąć lub wykonywać dalej zawód regulowany, przedstawienia świadectwa o stanie zdrowia fizycznego i psychicznego jako wystarczający dowód mają być uznane dokumenty wymagane w państwie członkowskim pochodzenia lub przybycia.
- c) Zgodnie z propozycją zmiany brzmienia art. 1 ust. 4 w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 5 nowelizowanej ustawy, obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej musi wykazać się znajomością języka polskiego w mowie i piśmie.

Art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Rady EWG nr 1612/68 z 5 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 257, 19.10.68) dopuszcza wymóg, by pracownik posiadał umiejętności językowe konieczne ze względu na charakter zawodu, jaki ma on wykonywać. Jednakże warunek ten musi być interpretowany zawężająco. Oznacza to, iż wymóg znajomości języka państwa przyjmującego na gruncie prawa wspólnotowego jest dozwolony w zakresie koniecznym do wykonywania danego zawodu i nie może być elementem faktycznego ograniczenia dostępu do wykonywania zawodu.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia propozycja zapisu art. 1 ust. 3 w brzmieniu zaproponowanym w art. 1 ust. 1 lit. c zawierająca postanowienie o dopuszczeniu

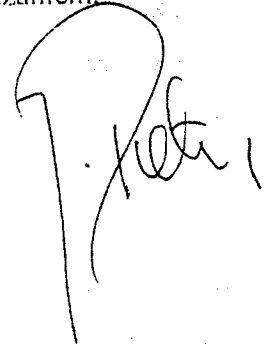
oświadczenia obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej o znajomości języka polskiego w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu felczera należy uznać za zgodny z prawem wspólnotowym.

VI. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, iż przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie felczera, jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do uprzejmej wiadomości:

Pani Ewa Kralkowska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Zdrowia

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia

**w sprawie zakresu znajomości języka polskiego koniecznego do wykonywania zawodu felczera
oraz trybu przeprowadzania i składania egzaminu z języka polskiego.**

Na podstawie art. 1 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. Nr 36, poz.336, z 1954 r. Nr 57, poz. 284, z 1998 r. Nr 143, poz.916, z 1999 r. Nr 60, poz. 636, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2002 r. Nr.....poz.....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie niezbędny do wykonywania zawodu felczera obejmuje:

- 1) rozumienie tekstu pisanego, a w szczególności korzystanie z fachowej literatury i piśmiennictwa oraz przepisów regulujących wykonywanie zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) porozumiewanie się z pacjentami, lekarzami i przedstawicielami innych zawodów medycznych, a w szczególności przeprowadzanie wywiadów felczerskich, poprawne udzielanie przystępnych i zrozumiałych dla pacjenta porad i informacji oraz czynne uczestniczenie w konsyliach, konsultacjach, naradach i szkoleniach zawodowych;
- 3) pisanie zgodnie z zasadami ortografii, a w szczególności: poprawne prowadzenie historii zdrowia i choroby, wystawiania skierowań do szpitala i innych instytucji udzielających świadczeń zdrowotnych, wypisywania recept oraz skierowań na badania diagnostyczne, wydawanie zaświadczeń i orzeczeń o stanie zdrowia.

§ 2.

1. Egzamin potwierdzający znajomość języka polskiego przeprowadza się na wniosek cudzoziemca po uiszczeniu opłaty, o której mowa w § 8.

2. Naczelna Rada Lekarska zawiadamia cudzoziemca o terminie i miejscu składania egzaminu, nie później niż na 14 dni przed jego terminem.

§ 3.

1. Egzamin przeprowadza 6 osobowa komisja egzaminacyjna, powołana przez Naczelną Radę Lekarską, w skład której wchodzi lekarze posiadający stopień naukowy doktora oraz co najmniej 1 osoba posiadająca wykształcenie wyższe na kierunku filologia polska.
2. Komisja egzaminacyjna działa na podstawie regulaminu organizacyjnego opracowanego przez komisję i zatwierdzonego przez Naczelną Radę Lekarską.

§ 4.

1. Egzamin, z zastrzeżeniem ust.2, składa się, z 4 części, które obejmują:
 - 1) część A - Sprawdzian pisemny - tj. dyktando z płyty CD;
 - 2) część B - Sprawdzian testowy - tj. rozumienie tekstu mówionego z płyty CD;
 - 3) część C - Sprawdzian ustny - tj. umiejętność czytania i zrozumienia tekstu;
 - 4) część D - Sprawdzian praktyczny - tj. umiejętność symulowanego udzielania porad pacjentom, a w szczególności poprawnego formułowania pytań i wypowiedzi na podstawie dwóch wybranych problemów medycznych.

§ 5.

1. Podstawą zaliczenia każdej części egzaminu jest liczba punktów uzyskana z poszczególnych części, która musi przekroczyć 50% ogólnej sumy punktów przewidzianych dla każdej części egzaminu.
2. Podstawą zaliczenia egzaminu jest ogólna suma punktów uzyskana z poszczególnych sprawdzianów, która musi przekroczyć 50% ogólnej sumy punktów przewidzianej dla całości egzaminu.

§ 6.

Wyniki egzaminu podaje się do wiadomości poprzez wywieszenie listy osób wraz z liczbą uzyskanych punktów w siedzibie Naczelnej Rady Lekarskiej.

§ 7.

Z przeprowadzonego egzaminu sporządza się protokół przebiegu egzaminu, który podpisują wszyscy członkowie komisji egzaminacyjnej.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, zawiera między innymi szczegółowe wskazanie liczby punktów uzyskiwanych przez poszczególne osoby przystępujące do egzaminu.

§ 8.

1. Opłata za egzamin wynosi, z zastrzeżeniem ust.2, 15 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego, w drodze

obwieszczenia, przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, może zostać zmniejszona przez Naczelną Radę Lekarską do 25% ogólnej kwoty.

§ 9.

Cudzoziemcowi, który zdał egzamin, Naczelna Rada Lekarska wydaje zaświadczenie według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

§ 10.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ZDROWIA

Załącznik
do rozporządzenia Ministra
Zdrowia
z dnia

.....
pieczęć Naczelnej Rady Lekarskiej)

ZAŚWIADCZENIE

Zaświadczenie o zdaniu egzaminu ze znajomości języka polskiego

Pan/ Pani syn (córka)
imię ojca

urodzony(a) dniaw.....

zdał(a) egzamin ze znajomości języka polskiego przed komisją egzaminacyjną, powołaną w trybie określonym rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia w sprawie zakresu znajomości języka polskiego koniecznego do wykonywania zawodu felczera oraz trybu przeprowadzania i składania egzaminu z języka polskiego. (Dz. U.).

podpis i pieczęć
Prezesa Naczelnej Rady Lekarskiej

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie zakresu znajomości języka polskiego koniecznego do wykonywania zawodu felczera w Rzeczypospolitej Polskiej stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 1 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. Nr 36, poz.336, z 1954 r. Nr 57, poz. 284, z 1998 r. Nr 143, poz.916, z 1999 r. Nr 60, poz. 636, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2002 r. Nr....poz....)

Rozporządzenie określa niezbędny zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, którą musi się wykazać felczer, który uzyskał kwalifikacje do wykonywania tego zawodu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Minimalny zakres znajomości języka polskiego dotyczy między innymi: rozumienia tekstu pisanego, porozumiewania się z pacjentami oraz z innymi członkami zespołu terapeutycznego, rozumienia pojęć koniecznych do wykonywania zawodu felczera w Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto rozporządzenie określa sposób przeprowadzenia egzaminu z języka polskiego, skład komisji egzaminacyjnej oraz formy egzaminu.

Projekt rozporządzenia przewiduje, iż zakres znajomości języka polskiego powinien obejmować:

- rozumienie tekstu pisanego, a w szczególności korzystanie z fachowej literatury i piśmiennictwa oraz przepisów regulujących wykonywanie zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej;
- porozumiewanie się z pacjentami, lekarzami i przedstawicielami innych zawodów medycznych, a w szczególności przeprowadzanie wywiadów felczerskich, poprawne udzielanie przystępnych i zrozumiałych dla pacjenta porad i informacji oraz czynne uczestniczenie w konsyliach, konsultacjach, naradach i szkoleniach zawodowych;
- pisanie zgodnie z zasadami ortografii, a w szczególności: poprawne prowadzenie historii zdrowia i choroby, wystawiania skierowań do szpitala i innych instytucji udzielających świadczeń zdrowotnych, wypisywania recept oraz skierowań na badania diagnostyczne, wydawanie zaświadczeń i orzeczeń o stanie zdrowia.

Egzamin, składa się z 4 części – sprawdzianu pisemnego, testowego, ustnego i praktycznego. Egzamin uznaje się za zaliczony w przypadku uzyskania co najmniej 50% punktów możliwych do uzyskania w każdym z 4 sprawdzianów.

W razie niezdania egzaminu, cudzoziemiec przystępujący do niego po raz drugi lub kolejny, musi dopełnić procedury jak przy pierwszym egzaminie, tj. złożyć wniosek oraz uiścić opłatę.

Projekt przewiduje jednocześnie, że Naczelna Rada Lekarska może, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, zmniejszyć opłatę za egzamin do 25% należnej kwoty za przeprowadzenie egzaminu.

Po zdaniu egzaminu cudzoziemiec otrzymuje zaświadczenie, którego wzór ustala załącznik do projektu rozporządzenia.

Ocena skutków wprowadzenia rozporządzenia

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny.

Rozporządzenie dotyczy głównie obywateli, którzy ukończyli szkoły w państwach, które podpisały Konwencję o wzajemnym uznawaniu równoważności dokumentów ukończenia szkół średnich, szkół średnich zawodowych i szkół wyższych, a także dokumentów o nadawaniu stopni i tytułów naukowych sporządzona w Pradze w dniu 7 czerwca 1972 r.

Ponieważ, część z tych państw podobnie jak Polska uczestniczy w procesie przygotowań do członkostwa w Unii Europejskiej, w rozporządzeniu określono także zakres znajomości języka polskiego dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Wpływ przedmiotowej regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego.

Z uwagi na coraz liczniejsze wnioski cudzoziemców o przyznanie prawa wykonywania zawodu felczera w Polsce uznano za zasadne wprowadzenie rozwiązań spójnych z rozwiązaniami zawartymi w ustawie o zawodzie lekarza. Z uwagi na to, iż opłatę za egzamin ponosi felczer, rozporządzenie nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Wpływ przedmiotowej regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie przedmiotowej regulacji prawnej porządkuje zasady dostępu do wykonywania zawodu felczera i tym samym reguluje rynek pracy w obszarze ochrony zdrowia. Zawarte w projekcie rozporządzenia rozwiązania organizacyjno – prawne ograniczają dostęp do wykonywania zawodu felczera osobom bez wystarczającej znajomości języka polskiego. Rozwiązania takie mają na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa pacjentów. Trudno oszacować zakres wpływu proponowanych rozwiązań na rynek pracy z uwagi na niemożność przewidzenia liczby chętnych felczerów – cudzoziemców do podjęcia pracy w Polsce.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionów.

6. Skutki prawne regulacji

Wynikiem zmian wprowadzonych przez rozporządzenie będzie spójne z innymi ustawami zawodowymi uregulowanie zasad dostępu do wykonywania zawodu medycznego.

7. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie wysłany do szerokich konsultacji społecznych, między innymi do: Naczelnej Rady Lekarskiej, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, Komitetu Organizacyjnego I Krajowego Zjazdu Samorządu Diagnostów Laboratoryjnych, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Federacji Związku Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej, Sekretariatu Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia

w sprawie szczegółowego zakresu uprawnień zawodowych felczera.

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. Nr 36, poz. 336, z 1954r. Nr 57, poz. 284, z 1998 r. Nr 143, poz.916, z 1999 r. Nr 60, poz.636, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2002 r. Nr....., poz.....) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Felczer jest uprawniony do samodzielnego wykonywania następujących czynności:

- 1) udzielania pierwszej pomocy w nagłych wypadkach;
- 2) leczenia osób zgłaszających się do punktu felczerskiego w przypadkach nie wymagających pomocy specjalistycznej;
- 3) wydawania orzeczeń o stanie zdrowia osobom wymienionym w pkt 2;
- 4) promocji zdrowia;
- 5) wykonywania szczepień ochronnych i wystawiania związanych z tym zaświadczeń zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 6) przeprowadzania dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji oraz współdziałanie przy akcjach przeciwepidemicznych;
- 7) orzekania o czasowej niezdolności do pracy;
- 8) stwierdzania zgonu.

§ 2.

1. Samodzielne wykonywanie czynności, o których mowa w § 1. pkt 2 obejmuje:

- 1) zbadanie chorego;
- 2) ustalenie rozpoznania;
- 3) leczenie chorego, a jeśli zachodzi potrzeba - przekazanie chorego pod opiekę lekarza lub położnej, bądź skierowanie do określonego rodzaju zakładu opieki zdrowotnej.

2. Felczer jest obowiązany w szczególności przekazać chorego pod opiekę lekarską w przypadkach:

- 1) nieustalenia rozpoznania;
- 2) zachorowania wymagającego niezwłocznego zabiegu chirurgicznego;
- 3) stwierdzenia objawów wskazujących na zapalenie otrzewnej;

- 4) podejrzenia, że w wyniku odniesionego urazu nastąpiło uszkodzenie organów wewnętrznych, jamy brzusznej, czaszki bądź klatki piersiowej;
- 5) nieustępowania objawów chorobowych w ciągu 7 dni od chwili rozpoczęcia leczenia.

§ 3.

W ramach swoich uprawnień felczer dokonuje samodzielnie następujących zabiegów:

- 1) nakłucia żył w celu pobrania krwi do badania, bądź podania leków i płynów drogą dożylną;
- 2) wykonywania wstrzykiwań podskórnych, domięśniowych i dożylnych, z zastrzeżeniem § 5;
- 3) nakładania szyn przy złamaniach i zwichnięciach w celu przygotowania chorego do transportu;
- 4) zakładania szwów skórnych oraz podwiązywanie naczyń krwionośnych przy krwotokach z ran;
- 5) przecinania ropni w przypadkach niewymagających znieczulenia bądź w znieczuleniu miejscowym;
- 6) zakładanie tamponów przy krwotokach z nosa;
- 7) cewnikowanie pęcherza przy użyciu miękkiego cewnika oraz płukanie pęcherza;
- 8) zgłębnikowanie oraz płukanie żołądka przy zatruciach;
- 9) stosowanie lewatyw kroplówkowych, odżywczych i leczniczych;
- 10) stosowanie baniek;
- 11) wykonywanie zabiegów z zakresu pierwszej pomocy w nagłych wypadkach.

§ 4.

Pod kierunkiem lekarza felczer może wykonywać następujące czynności:

- 1) zakładać opatrunki gipsowe oraz plastry przy zastosowaniu wyciągów;
- 2) zakładać tampony przy krwotokach innych niż wymienione w § 3 pkt 6;
- 3) asystować przy nieskomplikowanych zabiegach chirurgicznych;
- 4) dokonywać przetaczania krwi;
- 5) dokonywać autopsji.

§ 5.

1. Felczer ma prawo przepisywać na receptę produkty lecznicze i wyroby medyczne, które są dopuszczone do obrotu w Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w odrębnych przepisach, z wyłączeniem leków bardzo silnie działających oraz środków odurzających i psychotropowych, w tym również środków odurzających i psychotropowych objętych wykazami określonymi na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 i Nr 75, poz. 468, z 1998 r. Nr 117, poz. 756, Nr 137, poz. 887, Nr 144, poz. 929 i Nr 162, poz. 1116 oraz z 1999 r. Nr 45, poz. 439 i Nr 49, poz. 483, Nr 63, poz. 700, Nr 70, poz. 777, Nr 72, poz. 802, Nr 109, poz. 1236, Nr 110, poz. 1255 i 1256, z 2000 r. Nr 12 poz. 136, Nr 18 poz. 230,

Nr 95, poz.1041, Nr 122 poz. 1311 i 1324, z 2001 Nr 8, poz.64, Nr 52, poz. 539, Nr 88 poz. 961, Nr 97, poz. 1050, Nr 126, poz. 1382, Nr 154, poz. 1796, z 2002 r. nr.74 poz.676, Nr 83, poz.749).

2. Spośród leków bardzo silnie działających, środków odurzających i substancji psychotropowych felczer może przepisywać:

- 1) Aether płyn;
- 2) Morphinum - po 1 amp. jednorazowo (0,01 g/ml);
- 3) Gliceroli trinitras (tabletki podjęzykowe i dopoliczkowe);
- 4) Hyoscini butylbromidum draż., czopek;
- 5) środki odurzające grupy III N;
- 6) substancje psychotropowe grupy IV P.

§ 6.

1. Dokumenty wystawione przez felczera powinny być opatrzone pieczętą podłużną zakładu, w którym felczer jest zatrudniony lub w którym udziela świadczeń zdrowotnych w ramach umowy cywilno -prawnej, oraz pieczętą z nazwiskiem felczera z zaznaczeniem tytułu "felczer"; numerem prawa wykonywania zawodu oraz numerem identyfikacyjnym nadanym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

2. Sposób wystawiania recept regulują odrębne przepisy.

§ 7.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dniach od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Ministra zdrowia w sprawie szczegółowego zakresu uprawnień zawodowych felczera wynika z realizacji upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. Nr 36, poz. 336, z 1954r. Nr 57, poz. 284, z 1998 r. Nr 143, poz.916, z 1999 r. Nr 60, poz.636, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2002 r. Nr....., poz.....).

Rozporządzenie określa rodzaj samodzielnych czynności wykonywanych przez felczera, precyzując przypadki, w których felczer zobowiązany jest przekazać pacjenta pod opiekę lekarza. W ramach samodzielnie wykonywanych czynności felczer może między innymi wykonać następujące zabiegi: wstrzyknięcia dożylnie, domięśniowe, podskórne, zakładanie szwów skórnych, cewnikowanie pęcherza moczowego, zgłębnikowania żołądka. Pod nadzorem lekarza felczer posiada uprawnienie do zakładania opatrunków gipsowych, przetaczania krwi, asystowania przy nieskomplikowanych zabiegach chirurgicznych, dokonywania czynności sekcyjnych.

Ocena skutków wprowadzenia rozporządzenia

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny.

Rozporządzenie dotyczy felczerów, którzy posiadają prawo wykonywania zawodu felczera.

2. Wpływ przedmiotowej regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego.

Przedmiotowy projekt nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Wpływ przedmiotowej regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie przedmiotowej regulacji prawnej porządkuje zakres uprawnień zawodowych felczera i tym samym reguluje rynek pracy w obszarze ochrony zdrowia. Zawarte w projekcie rozporządzenia rozwiązania organizacyjno – prawne, ograniczają w odniesieniu do dotychczas obowiązującego rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 23 lutego 1953 r. w sprawie szczegółowego zakresu uprawnień zawodowych felczera (Dz. U. Nr 18 poz.73 z późn. zm.) możliwość wykonywania przez felczera czynności, które na mocy odrębnych przepisów są właściwymi tylko dla innych zawodów, np. określanie grup krwi. Ograniczenia te dotyczą felczerów, którzy otrzymają prawo wykonywania zawodu felczera w Rzeczypospolitej Polskiej, po dniu wejścia w życie rozporządzenia.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionów.

6. Skutki prawne regulacji

Wynikiem zmian wprowadzonych przez rozporządzenie będzie spójne z innymi ustawami zawodowymi uregulowanie zasad dostępu do wykonywania zawodu medycznego.

7. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie wysłany do szerokich konsultacji społecznych między innymi do: Naczelnej Rady Lekarskiej, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, Komitetu Organizacyjnego I Krajowego Zjazdu Samorządu Diagnostów Laboratoryjnych, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Federacji Związku Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej, Sekretariatu Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”.